

И днесъ еще, за жялость, нѣкои криво мыслятъ че на хора отъ голѣмъ родъ, кога нѣкакси пропад-
нахъ и осиромашѣхъ, не имъ приличяло ужъ на ро-
да, та не бывало да ся заловятъ за нѣкоя работъ,
а бывало тайно да просятъ милостыня или да теглятъ
отъ нѣмоти. Докль ся не припознае, че всяка по-
чтена работа е честна и похвална и че ни една работа
не увалва рѣцѣ и не почернѣва лице и родъ, до тогава
такыва испаднахли быва да ся пригладватъ; нѣ много
пó-добрь и пó-честнъ милость бы имъ сторилъ нѣкой,
ако имъ найдяше работъ безъ да имъ ся призира да ли
имъ чини работа-та колкото заплатъ зимать за нея.
Прочютый италіанскый ваятель Канова веднажъ, кога
чюль отъ священника че нѣкой си искусень живопи-
сецъ и сиромашъ чловѣкъ съ женъ и дѣца теглилъ
голѣмъ нѣмоти а никакъ не пристаялъ да попроси
или да земе милостыня, помогналь му ето какъ!
Написалъ му писмо:

„Почтенный Господине!

„Отдавна ми ся иска да имамъ отъ Вашъ рѣкъ
нѣкой образъ. Моля Вы изберѣте си что-то ви е по
вольъ та ми изображѣте единъ образъ; нѣ знайте
че азъ не могъ да дамъ повече отъ 1000 гроша. По-
ловинъ-тъ отъ тыя пары щете приберете отъ писмо-
носеца, а другъ-тъ половинъ остая да си земете
отъ мене кога-то щете. Вашъ слуга

Канова.“

Зачюдень останъ оня живописецъ на тѣхъ по-
канъ и разбра, че на това повече добрина-та е по-
тъкнала тоя благородень любитель на искусство-то,
а не негово-то достоинство, и сиромашка-та му че-
лядь така утѣшена благославяше благородный си